

Den Trekker

Belgian Oldtimer Caravan Club

Maart 2016

Bestuur en medewerkers

	Voorzitter Patrick Pelckmans Tel. +32 (0)3 60 52 301 (18.00 tot 21.00 uur) M: +32 (0)485 78 14 55 E: Voorzitter@BOCC.be		Redactie/opmaak clubblad Wilma van de Gevel Tel.: +32 (0)11 71 78 99 E: Clubblad@BOCC.be E: redactie@boocc.be
	Ondervoorzitter Yvan Marchand T: +32 50 38 99 61 M: +32 E: Ondervoorzitter@BOCC.be		Redactie/opmaak clubblad Leon Janssen Tel.: +31 (0) 464 51 63 23 E: redactie@boocc.be E: clubblad@boocc.be
	Secretariaat/penningmeester Heidi van Belle Tel. +32 (0) 476 84 95 82 E: Secretariaat@BOCC.be		Database onderdelen/redactie Francis Hendrickx Tel. +32 (0)473 62 97 82 E: odb@boocc.be
	Bestuursmedewerker. Valère Volders Tel.: +32 (0) 495 25 38 32 E: prospectie-ALA@BOCC.be		Clubfotograaf Karl Zijlstra Tel.: +31 (0)416 54 33 04 E: kahazet@home.nl
	Bestuursmedewerker Gino Desmet Tel.: +32 (0) 477 59 37 29 E: prospectie-WVOVB@BOCC.be		Clubfotograaf Mario de Bruyne Tel.: +32 (0) 478 45 55 49 E: mario.debruyne@skynet.be Leden die geïnteresseerd zijn in de BOCC foto's van onze clubfotograaf Mario De Bruyne graag een mail naar Mario zodat hij juist uw mailadres kent.
			Webmaster Matt Hendriks Tel.: +31 (0)76 50 38 049 E: Webmaster@BOCC.be
	Tom Dooley Inschrijvingen Treffens BOCC vzw M: +32 (0)472 23 45 22 E: Inschrijving Treffens C: KIP 540 KB - 1980		Lief en Leed van "tante Vit". Yvette Calenaere Berkenhagestraat 86 B-8210 Zedelgem Tel.: +32 (0)50 20 85 49 E: bobenvit@proximus.be
	Contacten buitenland Twan Vinders Tel.: +31 (0) 433 64 30 00 Tel.: +31 (0) 622 84 47 98 E: international@BOCC.be		Kascontrole Jean Marie Coenegrachts Tel.: +32 (0) 477 76 49 40 E: jm.coenegrachts@telenet.be
	Boetiek en Clubartikelen Goedele Jacob Tel.: +32 (0) 472 79 37 22 E: Boetiek@BOCC.be		E.H.B.O. bij Treffens Klaus Kadereit Tel.: +32 (0) 12 26 19 46 Tel.: +32 (0)476 31 60 55 E: klaus.kadereit@telenet.be

Colofon

Den Trekker = Belgian Oldtimer Caravan Club - VZW

Den Trekker verschijnt 4 keer per jaar en is een uitgave van VZW Belgian Oldtimer Caravan Club. www.BOCC.be

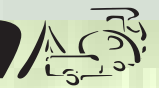
Het volgende clubblad verschijnt eind juni 2016. Inzendingen voor de redactie moeten toekomen bij de redactie, ten laatste op 6 juni 2016.

Redactie: Leon Janssen en Wilma van de Gevel; **Eindredactie en verantwoordelijke uitgever:** Patrick Pelckmans. **Heeft u ook een leuk verhaal of idee voor ons clubblad, laat het ons weten !!!**

Fotografen: Karl Zijlstra en Mario de Bruyne.

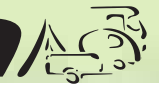
Secretariaat en lidmaatschap: Heidi van Belle: secretariaat@BOCC.be.

Kasbeheer: Heidi van Belle; Rekeningnummer: BE62 7380 1633 87 61 op naam van BOCC-VZW.

	Pagina
<i>Bestuur en medewerkers + colofon</i>	2
<i>Inhoud en voorwoord voorzitter</i>	3
<i>Nog even dit... en boetiek Clubartikelen</i>	4
<i>De Studebaker Housecar 1934 + mobilhome</i>	5
<i>I.M. Fernand van Steenbeeck</i>	6
<i>Lief en Leed—van Tante Vit</i>	8
<i>Ergens ... Roeselare</i>	9
<i>Agenda Treffens 2016</i>	10
<i>Uitnodiging Treffen Ambleteuse</i>	11
<i>Nostalgie</i>	12
<i>Een bewogen reis....</i>	13
<i>I.M. Guido Cornette</i>	16
<i>Kaart 37</i>	17
<i>Carnaval</i>	18
<i>Boekbespreking</i>	19
<i>Kamperen in de jaren '50</i>	20
<i>Kamperen in de jaren '50, '60 en '70, Fotoshoot</i>	23
<i>Hymer Nieuws</i>	24

Woord van de voorzitter

Gegroet BOCC'ers.

Nog in 2016 heb ik de eer om het voorwoord voor jullie clubblad te kunnen schrijven. De eerste tendensen voor onze club zijn al in januari zichtbaar. Kristof met de organisatie van de Roeselaarse beurs bevestigt deze tendens, dat vele trouwe leden, die reeds zovele jaren, paraat staan er ook dit jaar weer staan.

Zoals traditioneel kan de BOCC ook in 2016 weer een gevarieerd kampeerprogramma voorleggen dat zelfs deels bestaat uit initiatieven van leden.

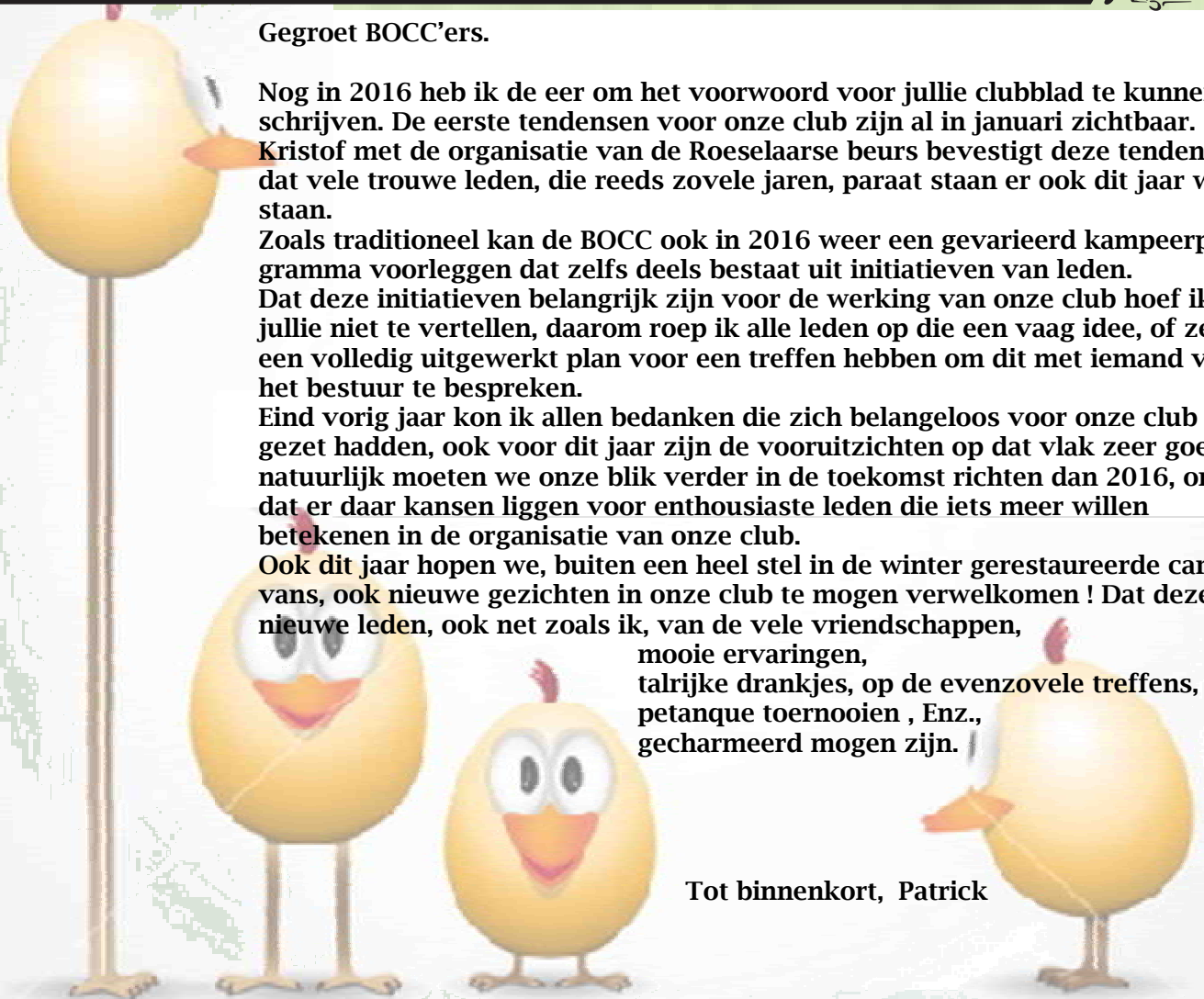
Dat deze initiatieven belangrijk zijn voor de werking van onze club hoef ik jullie niet te vertellen, daarom roep ik alle leden op die een vaag idee, of zelfs een volledig uitgewerkt plan voor een treffen hebben om dit met iemand van het bestuur te bespreken.

Eind vorig jaar kon ik allen bedanken die zich belangeloos voor onze club ingezet hadden, ook voor dit jaar zijn de vooruitzichten op dat vlak zeer goed, natuurlijk moeten we onze blik verder in de toekomst richten dan 2016, omdat er daar kansen liggen voor enthousiaste leden die iets meer willen betekenen in de organisatie van onze club.

Ook dit jaar hopen we, buiten een heel stel in de winter gerestaureerde caravans, ook nieuwe gezichten in onze club te mogen verwelkomen ! Dat deze nieuwe leden, ook net zoals ik, van de vele vriendschappen,

mooie ervaringen,
talrijke drankjes, op de evenzovele treffens,
petanque toernooien, Enz.,
gecharmeerd mogen zijn.

Tot binnenkort, Patrick

Nog even dit ...

Wie kan lid worden van de BOCC? en waar staat de BOCCvoor?
(tekst anno 2007, overgenomen van Bob Desmedt)

Iedereen die een oude caravan en schone manieren heeft kan lid worden van de BOCC.

Een oude caravan betekent dat deze minstens vijftwintig jaar oud moet zijn.

Met schone manieren wordt bedoeld het sociaal contact en de vriendschapelijke, ongedwongen en respectvolle manier van omgaan met mekaar zonder dat er reglementen aan te pas hoeven te komen.

Bij de stichting van de club werd van meet af aan gesteld dat politiek of godsdienst geen rol mocht spelen, evenmin als sociale rang of stand. Onze club bestaat uit onbetaalde vrijwilligers, de BOCC wil zeker geen grote professioneel uitgebouwde vereniging worden, tijd en middelen zijn dus zeer beperkt.

Elk betalend BOCC lid kan het gehele jaar initiatieven of opmerkingen doorgeven aan het dagelijks bestuur.

Vier maal per jaar komen de leden van de BOCC bijeen op een treffen, ieder lid kan mits afspraak een treffen organiseren, de treffens vallen meestal in een weekend of een verlengd weekend.

BOCC leden kunnen ook deelnemen aan de bijeenkomsten van onze buurlanden.. Elk jaar wordt tijdens het Hemelvaartweekend de European Classic Caravan Rally gehouden. De organisatie is in handen van één van de Europese clubs.

Boetiek Clubartikelen

Onderstaande artikelen zijn te koop in de clubwinkel van Goedele Jacob:

Kleding:	T-shirt	€ 10,00	T-shirt kind	€ 8,00
	Polo	€ 15,00	Sweater	€ 20,00
	Fleece vest	€ 30,00	Damestopje	€ 20,00

Nieuw

BOCC-Kurkentrekker € 3,00

Sticker klein € 2,00

Vaantje € 11,00

Nieuw

BOCC-tas 3,00

Sticker groot (logo) € 13,00

Goedele heeft bij treffens diverse spullen bij zich, maar als je zeker wilt zijn van een bepaalde maat van een kledingstuk, dan is het aan te raden, dit vooraf bij haar te bestellen.
Telefoon:
+32- 479 45 85 11
of E-mail:
boetiek@bocc.be

De Studebaker 'Housecar' 1934

In feite was het ene Walter Thompson, een horlogemaker uit Ontario, Canada, die deze wagen voor zichzelf ontwierp voor een lange safari trektocht door Afrika. Het is een van de enkele RV voertuigen van voor de oorlog die uitgerust is met een met telescooparm en verstelbaar dak dat kan worden verhoogd en verlaagd naar believen.

De 'huis-auto' werd gebouwd op het chassis van een Studebaker en is uitgerust met voorzieningen zoals een koeler, een kachel en een wastafel.

Momenteel wordt deze kampeerauto tentoongesteld in een automuseum in Sacramento, Californië (USA).

De auto was dus oorspronkelijk gebouwd op een 1934 Studebaker chassis dat deels vernieuwd werd in aluminium. De wagen was geschikt om gewoon mee te rijden, maar kon in een camper veranderd worden door te draaien aan een as waarna het dak zich verhoogde en zijwanden zich ontvouwden.

Een dergelijk voertuig werd vaak door (film)sterren in Hollywood gebruikt in de jaren dertig, om als onderkomen te dienen op filmlocaties, maar ook om te tonen dat ze de middelen voor een aanschaf voor dit soort is van exotische en dure mobiele woningen hadden.

Het maken van foto's van het Interieur werd door het museum niet toegestaan!

Mobilhome

Deze Australiër reist sinds jaar en dag door de 'Outback' van zijn land. Aanvankelijk met een tentje of ergens onder een boom, maar in de loop van de tijd toch maar een oude leger vrachtwagen omgebouwd tot mobil home. Nou ja mobiel is hij en stroom heeft hij ook, zolang de zon tenminste schijnt...

In memoriam; Fernand VAN STEENBEECK

13 december 1931 – 21 december 2015

*Fernand,
 Je naam gaat van mond tot mond
 gaat door de straten
 blijft hangen in huizen.
 Je echo waart rond.
 Je naam is als een luchtballon
 zonder die draad om
 je bij ons te houden
 – je zweeft weg naar de zon.
 Je naam moet hier blijven
 dus zal ik die schrijven
 en altijd weer noemen.
 Je naam zal ik zingen
 met liefde omringen
 jouw naam zal ik roemen.*

VERWELKOMING

Wanneer iemand sterft die wij van nabij kennen, en die ons lief was dan worden wij stil. De dood draagt immers in zich een groot geheim dat wij mensen niet kunnen doorgronden. Wij begrijpen niet waarom geliefde mensen van ons worden afgenomen. In ons hart is er droefheid en verslagenheid.

Want afscheid nemen doet pijn, zorgt voor verdriet, en vraagt een grote draagkracht van onze omgeving. Juist omdat het zo'n pijn doet om "vaarwel" te zeggen, is het goed dat we hier SAMEN zijn. Het samen delen en samen dragen van verdriet, kan ons helpen om geen antwoorden te lopen zoeken op vragen, waar geen antwoorden op zijn. Laat die vragen maar gewoon "vragen" zijn. Laat onze zoektocht verder reiken.

Laat het een zoektocht naar woorden zijn. Woorden die verzachten. Woorden die troost brengen. Woorden die de stilte even doorbreken.

Laat het een zoektocht zijn naar wat hulp en begrip. Een zoektocht naar een klein lichtpuntje in deze moeilijke, donkere periode.

Want mensen bestaan voor mensen, en het vertrek van de een roept het gemis voor de ander op.

En huilen is net zo menselijk als de dood menselijk is en een gevolg van het leven.

Waar leven is, is dood; waar bloei is, is verval. En waar de lente aangloeit wacht reeds de herfst.

Bestaan betekent ook: er eens niet meer zijn. Dat weten we, dat wisten we, maar nu de dood veel te vroeg heeft toegeslagen valt die erkenning zwaar, zwaarder dan ooit in theorie. 't Lijkt onaantvaardbaar, oneerlijk, niet menselijk.

En onze tranen zijn ons verzet, ons enige verzet, dat we verdriet noemen.

Je kan tranen niet wegnemen met dat goedbedoelde, maar vaak herhaalde: "t leven gaat door" of 'je moet er mee leren leven'.

O ja absoluut, het is goed bedoeld, dat wel, maar is er niet iets méér, niet iets anders, iets beters dat we zouden kunnen zeggen? Andere woorden die we zouden kunnen gebruiken om troost te bieden.

Het gemis verdwijnt niet van vandaag op morgen. Verdriet slijt niet op enkele dagen en ook niet op enkele maanden. Tenslotte is ons verdriet een weerspiegeling van de liefde die we ervaren hebben. Onze tranen zijn de kostprijs van iemand graag zien.

*Als het lichaam niet meer wil
 en het leven wordt een lijden
 dan kan men dankbaar zijn
 dat de Dood het komt bevrijden.*

*Voor jou Fernand ging het sterven niet ineens
 Je hebt er moedig voor gestreden
 Niemand kan weten wat je hebt gevoeld
 Ook niet wat je hebt geleden.*

*Je was een rots in de branding
 en koerste recht door zee
 Je trotseerde storm en golven
 alleen... je had de wind niet mee.*

Sterven doet iemand pas echt, als we hem of haar volledig zouden doodzwijgen en vergeten. Onze dierbare overledenen leven nochtans verder in ons hart en blijven voor altijd een wezenlijk onderdeel van onszelf. Zolang we Fernands naam uitspreken, over hem praten, de mooie en zelfs de droevige herinneringen nog eens ophalen. Zolang we over hem vertellen "weet je nog dat..." , zolang we dat doen, sterft niemand echt en dragen we Fernand voor altijd mee in ons hart.

Het levensverhaal van Fernand:

Fernand werd geboren op 13 december 1931 in Leuven. Het gezin Van Steenbeeck woonde toen in de Brusselsestraat. Zijn hele leven zou hij doorbrengen in Leuven. Hij was ne rasechte Leiveneier die trots kon zeggen dat zijn familie al generaties in Leuven woonden. De stamboom gaat zelfs terug tot 1710 met voorouders die altijd in Leuven woonden. Opgegroeien deed hij vooral in de buurt van het Sint-Jacobsplein. Tijdens de zomer werd er gezwommen in de vaart en aan de leien van de Dijle. Tot zijn 14^e liep Fernand school. Hij volgde de ambachtsschool aan de Rijsschool en behaalde daar zijn A4.

Fernand had heel wat in zijn mars. Na het behalen van zijn diploma ging hij bij de brandweer aan de slag. Een job die hij met hart en ziel zou uitoefenen, maar de gelukkigste man is de man die van zijn hobby zijn beroep weet te maken. En zo werd Fernand handelsvertegenwoordiger in duikmateriaal. In 1969 behaalde hij al zijn diploma van drie sterren instructeur.

Na drie jaren verkering, trouwde Fernand in 1956 met zijn Joske. En voor zijn Joske heeft Fernand toch wel wat moeite mogen doen, maar hij heeft daarin kosten noch moeite bespaard. En zoals je kan zien de aanhouder wint. In 1958 werd hun dochter Greet geboren en twee jaren later kwam Johan erbij. Omdat Fernand vaak voor zijn werk onderweg was, had Joske thuis de broek aan. Zij regelde thuis alles. Ze hield het huishouden draaiend en wist heel goed haar plan te trekken. Eigenlijk kan je zeggen dat Joske de rots was waarop Fernand kon bouwen en kon op vertrouwen. Hij liet dan ook met gemak het huishouden aan haar over. Een taak die hij heel graag op zich nam was de afwas doen, hij was haar vaatwasser. Fernand was iemand die zich ook niet druk maakte over wat er op tafel kwam. Hij was ne gemakkelijke eter: alles wat Joske kookte, at hij met smaak op. Hij was een echte wereldburger en je mocht hem dus letterlijk alles maar dan ook alles voorschotelen.

Voor zijn twee kinderen Greet en Johan was hij een toffe, een plezante papa. Ze geven met een knipoog toe dat mama vaak de strengste was. Papa heeft ook hen leren duiken en door de vele reizen die het gezin Van Steenbeeck maakte, lag de wereld ook letterlijk aan hun voeten en hebben ze heel wat prachtige duikplekken bezocht. Vader Fernand zorgde ervoor dat hun weekends altijd goed gevuld waren. Vaak werd op vrijdag na school, de caravan aan de auto gehangen en hop het gezin van Steenbeeck was weg.

Er werden mooie reizen gemaakt want het duiken bleef echt niet beperkt tot België of Nederland. De mooiste plekjes op aarde werden opgezocht: Kenia, de Malediven. Fernand kende de wereld als zijn broekzak. Hij deed dan ook niets liever dan naar documentaires kijken over landen en de natuur. Hij was de perfecte reisleader die de mooiste trips organiseerde voor iedereen die meewilde.

Als er maar water aan te pas kwam. Duiken in de voormiddag, gevolgd door op waterski's achter de boot aanglijden en eindigen met een overheerlijke BBQ waar Fernand als heer en meester achter de grill stond. Fernand was een echte levensgenieter en liet anderen graag meegenieten.

Als opa, als bomp, was Bomp Fernand een heel betrokken opa. Alles wat hij ooit voor Greet en Johan had georganiseerd van weekends, van reizen, dat heeft hij voor zijn kleinkinderen nog eens overgedaan. Als den Bomp met Mémé al op de camping in Spanje was, ook dan mochten de kleinkinderen bellen en zeggen: "Zeg Bomp we staan hier op de luchthaven, kom je ons halen?" Daar op camping La Serena in Estertite stond de caravan van de familie Van Steenbeeck ook altijd op dezelfde plaats, onder dezelfde boom. Dat plaatsje stond gekend als "Plaza Fernando". Fernando regeerde daar bijna als een koning en zorgde ervoor dat iedereen van het leven en van zijn BBQ genoot.

Ook Nico heeft hij leren duiken. En als Nina begon met paardrijden dan ging Bomp heel graag mee. Op de manège werd hij spontaan ook door iedereen daar zelfs aangesproken en begroet met "Bomp".

Niemand kan uiteraard beter verwoorden wat voor een geweldige bomp Fernand wel niet was dan zijn kleinkinderen zelf.

Fernand dat was een echte groepsmens. Hij was een bezige bij die zich inzette voor heel wat verenigingen, en daardoor was hij ook een graag geziene gast in Leuven. Gepassioneerd door het duiken, stond hij aan de wieg van de duikersvereniging DUKLO en later ook van 'Wet Wheels'. Hij werd ook meerdere malen gevraagd om peter te zijn van andere duikclubs.

Sinds zijn 40ste verjaardag, de leeftijd die je moet hebben om je mogen aan te sluiten bij de "Mannen van het Jaar", is Fernand altijd een trots lid en zelfs de voorzitter geweest van de mannen van 1931.

Maar over dat stuk van zijn leven, kan ik beter één van zijn copains laten praten:

Sinds 1962 woonde Fernand en Joske met hun kinderen in de wijk van 's Hertogenwijnngaard, één van de warmste plekjes in Leuven. Ook daar zorgde Fernand voor het sociale gebeuren en heeft hij mening feest georganiseerd voor de burens. De bewoners van deze wijk kennen elkaar nog allemaal door en door en iedereen wist ook dat je bij Fernand gewoon langs de garagepoort binnengaat.

Fernand heeft voor 300% echt geleefd. Hij was een hardwerkende, hulpvaardige en sociale man die je graag deed lachen met zijn flauwe grapjes. Hij was een feestmens en animeerde graag de hele boel. Zelfs een ludieke verkleedpartij ging hij niet uit de weg. Anderzijds kon Fernand genieten van eenvoudige dingen en uiteraard was duiken zijn leven. Het grootste plezier deed je hem door allemaal samen te komen. En dat heeft hij op 13 december nog kunnen doen: met de hele familie heeft hij zijn laatste verjaardag nog kunnen vieren en dat betekende voor hem de wereld.

GROETMOMENT:

"Fernand,

Ze zeggen dat je gestorven bent, en dat is ook zo.

Je handen hebben de onze en de dingen om je heen losgelaten.

Je kijkt niet meer door het raam naar het weer van vandaag.

Je luistert niet langer als er ergens een deur opengaat

en je zegt niet meer: Kom binnen.

Je zegt de woorden niet meer, die je vroeger zei.

Het is stil geworden om je heen.

Maar toch horen wij je nog spreken en zien wij

met gesloten ogen wat je deed,

toen je nog gaande en staande bij ons was.

Nee, je zou pas echt dood zijn als wij je konden vergeten

en als je, weggewist uit ons geheugen,

ons niet meer bij zou staan met raad en daad van toen.

Dat doe je dus nog als we over jou verhalen vertellen:

hoe je het leven zag en de mensen

en wat je zou doen als je

voor de vragen stond waar wij voor komen te staan.

Nee, alles is nog niet voorbij.

Je leeft nog in onze verhalen over jou.

Onze handen kunnen je niet meer vasthouden,

maar wel onze woorden en de ogen van ons hart.

En daar zal je leven tot eens alles is volbracht

in een nieuwe hemel en een nieuwe aarde.

Want als je van iemand houdt, dan laat je hem eeuwig leven."

We hebben afscheid genomen. Vele herinneringen werden opgehaald, verdriet is uitgesproken, woorden van bemoediging en dankbaarheid hebben geklonken. Wij hopen dat de naam van Fernand, niet zal verloren gaan, en dat de band die jullie rond Fernand ervaren hebben niet voor niets is geweest. Het is onze taak en een duidelijk teken van jullie liefde en vriendschap om Fernands herinnering in jullie hart te dragen en levend te houden. Fernand genoot er erg van om samen te zijn, samen te feesten. Wel hef je glas op hem bij alle volgende feesten en gelegenheden.

Rust zacht Fernand.....

In naam van Joske, Greet en Johan, hartelijk dank voor jullie aanwezigheid hier en jullie blijken van medeleven.

<p>Aandenken aan</p> <p>DE HEER</p> <p>Fernand Vansteenbeeck</p> <p>echtgenoot van José Vanbellingen</p> <p><i>Voorzitter van "De Mannen van 1931"</i> <i>Gewezen Voorzitter en Stichter Duikclub Duklo</i> <i>3*Instructeur</i> <i>Gewezen Voorzitter Duikclub Wet Wheels</i></p> <p>geboren te Leuven op 13 december 1931 en er thuis overleden op 21 december 2015.</p>		<p>Nooit was iets je te veel. Je bezat zoveel liefde. Wij kregen allemaal ons deel. Er valt nu een groot gat op de plaats waar eens onze dierbare bompas zat. Je blijft in onze harten voortbestaan en het is heel erg moeilijk zonder jou verder te gaan.</p> <p><i>Nico, Tove, Indra, Nina en Soetkin</i></p> <p><i>De familie dankt u voor uw blijven van deelneming.</i></p>
---	---	--

Fernand, je was lid van de BOCC vanaf 2003 en op vele evenementen samen met Joske aanwezig. In Zwitserland op de E.C.C.R. was je onze buurman en je stond te popelen om naar Spanje te vertrekken. Spanje was je favoriete jaarlijkse vakantie. Je was ook een hevige supporter van voetbalclub "Oud Heverlee Leuven" en zoals een echte Leuenaar, sprong je een gat in de lucht bij elke overwinning. Zelfs op je caravan mocht een sticker van het stadhuis van Leuven niet ontbreken.

We wisten dat je ziek was, maar het was wel een schok toen we vernamen dat je er niet meer was. Aan je nieuwjaarskaartje, die je nog eigenhandig schreef in 2015, zagen we wel dat het niet meer zo best ging met U, maar ik zal je laatste wensen naar ons toe, blijven koesteren.

Fernand, je was een prachtmens.

<p>Dankbare herinnering aan</p> <p>De Heer</p> <p>Guido Cornette</p> <p>weduwenaar van Mevrouw Yvette Vansteelandt</p> <p>Geboren in Torhout op 8 juni 1935 en overleden in het AZ Sint-Jan in Brugge op 25 januari 2016.</p> <p><i>Lid Okeza</i> <i>Lid Belgian Oldtimer Caravan Club</i></p>		<p>Papa, Opa, Pée Savatte,</p> <p>Uit het beste hout gesneden een man zo apart. Kon van alles genieten wat hij zo had. Zo gewoon en niet veeleisend dat is voor ons blijvend.</p>
--	---	--

Wat weten wij over Guido, of hoe zullen we hem herinneren?

Bij het prille begin van de BOCC in 2002 waren de zondagen voor ons, foldertjes in caravans en mobilhomes gaan steken, om leden blij te maken. Ook zo bij Guido, en toen hij met zijn vrouw Yvette bij ons op het hof kwam, werd hij spontaan lid van de club. We zijn gestart met amper twaalf leden maar op het einde van het zelfde jaar waren er reeds drie en dertig. Enkele jaren nadien verkocht hij zijn mobilhome en was geen lid meer. Een viertal jaren verder kocht hij een uitgewoonde Bourgeois B 36. Het bloed kruipt waar het niet gaan kan. Na restauratie kwam hij fier als een gieter hem tonen en werd terug lid van de BOCC.

Guido was een handige Harry. Zijn mobilhome heeft hij volledig zelf opgebouwd, en zijn Bourgeois van chassis tot interieur, en buitenschildering zijn door zijn handen gegaan.

Zijn eerste treffen was het openingstreffen in Grimbergen in 2003, en een paar maand later was hij reeds aanwezig op de ECCR in Speyer in Duitsland. Zijn laatste trip was op camping "De Klinge" in 2015 met zijn hondje "Woefie", die hem steeds vergezelde.

Op 25 Jan. is hij ongelukkig van de trap gevallen. Hij was in coma en is overleden zonder tot bewustzijn te zijn gekomen.

Guido wij zullen je rustige en stille aanwezigheid in de Club missen.

Lichtervelde in een leegstaand magazijn met een Oldtimerbeurs en Rommelmarkt. Dat was moeilijk te combineren maar moeilijk gaat ook.

Ik had een maat die in een club was van lijkwagens, die woonde in Antwerpen. Die zijn dan de zaterdag afgekomen met ongeveer een 15 lijkwagens. In de gemeente dachten ze aan een massa begrafenis en er waren ook zoveel liefhebbers komen opdagen dat de parkings van de warenhuizen volstonden met alle

De oldtimerbeurs in Roeselare, "t Echappementje heeft een heuse historie. Een specialleke tussen alle oldtimerbeurzen. Er zit een verhaal achter.

"De zaal is maar 2000 vierkante meter groot en zeer gezellig. Dus veel onderdelen en veel reclame en Uzelf blijven." aldus Fernand Decoster, oprichter.

We laten even Fernand Decoster aan het woord over z'n Oldtimerbeurs: Wij zijn ontstaan in 2001 wat vrienden onder elkaar met wat oldtimers in onze schuur.

Ikzelf heb de microbe gekregen in het Jaar 1977 van een werkmakker wiens vader enkele oldtimers uit de jaren 20-30 had.

Die mens kon daar veel over vertellen en toonde ook boeken over oldtimers waaronder een boek over het Autotron in Rosmalen. Met de verschillende Spijkermodellen. Dat we zeker bezocht hebben.

En van het ene kwam het andere. Op een dag kreeg ik te horen dat er achteraan een oude garage, die al jaren gestopt was, nog autostukken lagen. Die oude garagist had nadat hij gestopt was een grote put gemaakt en al die oude onderdelen erin gegooid en de rest van zijn olie er over gegoten. Wat ik daar uitgehaalde waren stukken van Peugeot, Morris, Austin, Renault alles dateerde uit de jaren 1930 tot 1970 en al in goede staat en ik onder de smurri. Wat nu met al die stukken De vader van mijn maat stelde voor om op een oldtimerbeurs te staan en zo heb ik dat dan maar geprobeerd. Mijn eerste beurs was Auto Retro te Brugge in de ondergrondse parking van het zand, een stand van 4m. Maar daar aangekomen had ik wel 3 maal zoveel plaats nodig. De standhouder naast mij heeft dan maar plaats afgestaan zodat we verder konden. Goede beurs, bijna alles verkocht want ik kende de prijzen van die stukken niet.

Ik ben bevriend gebleven met die standhouder naast mij en zo zijn we tezamen Stukken gaan opkopen in oude magazijnen en jaren tezamen op beurzen gestaan.

Maar met de tijd vielen er beurzen weg, was er teveel aandacht voor oldtimers, wij zeggen showbeurzen, en te weinig aandacht voor onderdelen. Er waren beurzen dat wij bijna niets meer verkochten veel te veel show. Mijn doel was zelf een beurs met zoveel mogelijk stukken, wat auto's, enkele miniatures en boeken en veel reclame maken.

En zo na enkele jaren(2001) zijn we zelf begonnen in onze gemeente,

modellen uit al de jaren. Dus geslaagd. En dan hebben we de volgende jaren naar een grotere zaal moeten uitkijken. Wij zitten dicht tegen de Franse grens, in Roeselare en hebben ook franse standhouders. (2013)

De BOCC nam er in 2016 voor de 13e maal aan deel. Onze stand was zeker de mooiste van het ganse gebeuren. Een prachtig gerestaureerde caravane Souveraine met ernaast, tafeltje, stoeltjes, foto-albums en een natje en een droogje. Alles keurig en netjes opgesteld. Meer moet dat niet zijn. Uiteraard hadden wij zeer veel leden en liefhebbers, die er een bezoekje brachten.

Ik herinner mij als de dag van gisteren, toen ik in 2003 samen met Tante Vit er stond op een hoekje, met een Metabil. Deze had ik voor de gelegenheid gekocht. Nog net plaats voor ons tafeltje en twee zitjes. We hadden koffie, een doos koekjes van de Aldi, en een mandje met foldertjes meegebracht. We waren al blij dat we een kennis of een buurman zagen, die we dan prompt uitnodigden op "onze" stand. Gelukkig maar, anders zaten wij er een gans weekend te koekeloeren.

Het jaar erop stonden we er met twee caravans, zodat we ertussen toch wat meer ruimte hadden om onze leden te ontvangen. We hadden er reeds vijftientig en de ECCR in Jabbeke stond voor de deur.

In de loop der jaren is dit uitgegroeid naar drie plaatsen. Dit was echt nodig, want meer en meer bezoekers mochten wij er verwelkomen.

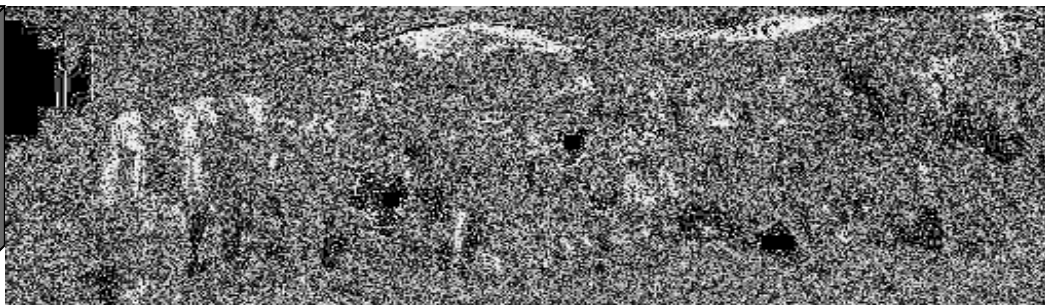
Ondertussen staat de BOCC op de kaart en gelukkig hebben Peter en Kristof ons voortgezet, waarvoor hartelijk dank en een dikke proficiat. Het doet echt deugd dat ons werk niet tevergeefs is geweest. Doe zo verder, want de beurs van Roeselare is de geboortegrond van de BOCC.

Bob

2016

**Agenda
Treffens
B.O.C.C.
in: 2016**

5 t/m 8 mei:

Locatie:

Organisatie:

E.C.C.R. (European Classic Caravan Rally)

Skrea Camping, Strandvägen 55, 311 42 Falkenberg, Zweden

Campingveteranerna Zweden

Info: Vorige Trekker

13 t/m 16 mei:

Locatie:

Organisatie:

BOCC- Pinkstertreffen

Camping L'Eglantier, Rue de Marquise 22, 62164 Ambleteuse, France

BOCC-VZW, Fam. Debruyne en Fam. Vandevoorde. Info: Verder in deze Trekker

21 t/m 24 juli

Locatie:

Organisatie:

BOCC- Zomertreffen

Camping Benelux, Rue de Harzé 24, B-6980 LA ROCHE- EN -ARDENNE

BOCC-VZW.

Info: In een latere editie van Den Trekker

13 en 14 augustus:

Locatie:

Organisatie:

33rd International Oldtimer Fly- and Drive-in (Tussendoortje)

Vliegveld Schaffen, Diest

Diest-Aero-Club (DAC), Mario America en Wendy Kuijpers, Jan Humblet en Kim Castro.

Info: In een latere editie van Den Trekker.

19 t/m 21 augustus:

Locatie:

Organisatie:

Camping Knuffel (Tussendoortje)

Emelgem Speelplein 1200, Reperstraat 36, B-8870 EMELGEM

KWB-Emelgem,

Yvan Marchand.

Info: In een latere editie van Den Trekker.

9 t/m 11 september:

Locatie:

Organisatie:

BOCC-Najaarstreffen

Camping Poldervallei, Westendelaan 178, 8434 Westende

BOCC-VZW, Fam. Caelenberghe en Fam. Alderweireldt.

Info: In een latere editie van Den Trekker.

april

m	d	w	d	v	z	z
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	

mei

m	d	w	d	v	z	z
					1	
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

juni

m	d	w	d	v	z	z
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30		

juli

m	d	w	d	v	z	z
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

augustus

m	d	w	d	v	z	z
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

september

m	d	w	d	v	z	z
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	

oktober

m	d	w	d	v	z	z
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

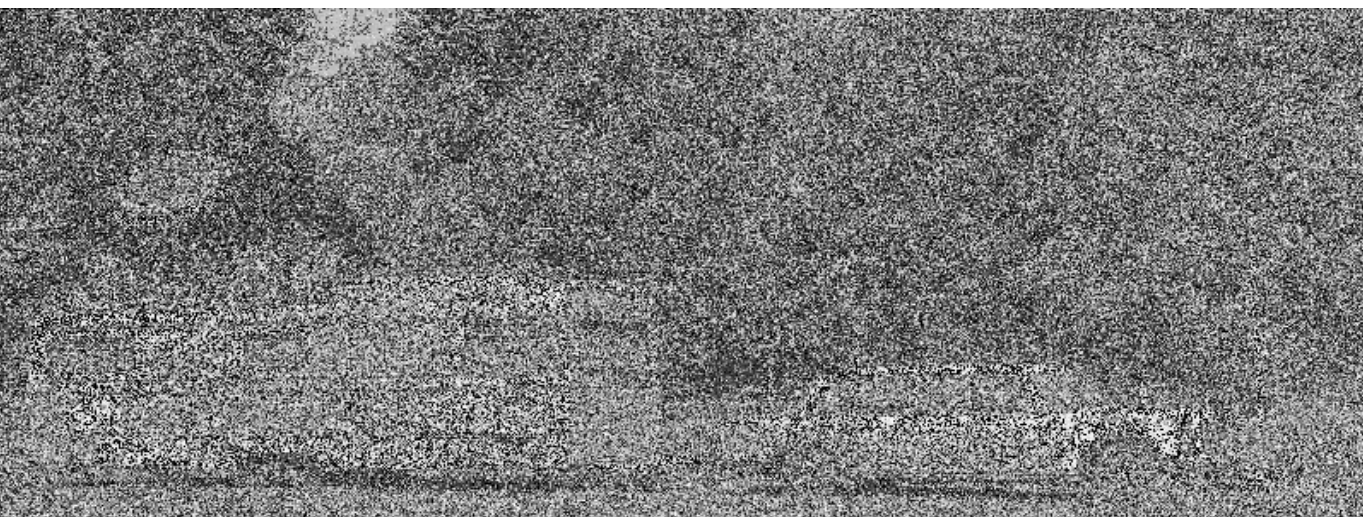
november

m	d	w	d	v	z	z
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	

december

m	d	w	d	v	z	z
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

2016

AMBLETEUSE in de Pas-de-Calais, in de Nord-Pas-de-Calais, waar u de badplaatsen van Touquet of Merlimont zult kunnen bezoeken. Het ligt op 250 m aan Zee en op 500 m langs de Rivier La Slak met directe toegang tot het strand.

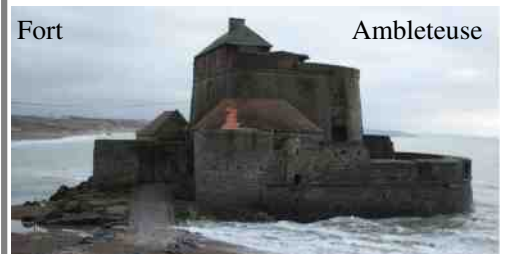

Treffen—praktische info

Kostprijs per nacht /per eenheid : 15 euro
Douche: 1 euro i.p.v. 1,5 euro
De vroegerkomers en laterblijvers behouden dezelfde voorwaarden.
Geen Bareelkaart
Elektriciteit: 6 Amp. (1380 Watt)
Honden zijn welkom, mits aangelijnd

 De autosnelweg (Belangrijk: GEEN Péage (Voor onze noorderburen GEEN TOL) loopt tot op +/- 10 km van de Camping. Deze laatste km's zullen beprijd worden.

Organisatie: BOCC-vzw, Fam. Debruyne en Fam. Vandevoorde

De regio **Nord-Pas de Calais** in Noord Frankrijk, bestaat uit 2 departementen: Nord en Pas de Calais. De hoofdstad van Nord is **Lille**, het is de 3e stad van Frankrijk; een verrassende bestemming voor een stedentrip. De hoofdstad van Pas de Calais is Arras. Bezoek de Côte d'Opale (Opaalkust) bekend om het mooie licht, en de twee Caps: Cap Gris-Nez & Cap Blanc Nez. Nord-Pas de Calais heeft steden met een rijke geschiedenis, levendige cultuur en diverse musea.

Inschrijven via het inschrijfformulier op de website, ten laatste 3 weken vóór het treffen.

Het definitieve programma en verdere informatie met betrekking tot dit treffen zal worden bekendgemaakt op het treffen zelf, via de nieuwsbrief, website of evenementencoördinator. Tom Dooley ;
 Inschrijvingen: Treffens BOCC vzw;
 M: +32 (0)472 23 45 22

Deze winter onverwacht op een (ex) ECCR camping in Duitsland terecht gekomen.

Toen we deze wintervakantie met onze caravan vanuit Oostenrijk huiswaarts keerden besloten we om veiligheidsredenen enkel met daglicht te rijden. Rond 16.00 uur en 140 km voor Keulen hield de zon het voor bekeken (wat normaal is voor die tijd in het jaar) en reden we in Pfalzfeld de autostrade af naar een nabijgelegen camping.

De verplichte inschrijfoefening bij de camping-receptie was deze keer niet vervelend maar eerder een aangename ervaring daar de uitbater er een toeg vol miniatuur oldtimers had staan.

De volgende morgen vond ik het mijn beurt om de broodjes aan de receptie te halen en ditmaal bewapend met een fototoestel .

Toen ik de uitbater vroeg naar de reden van zijn verzameling oldtimer caravans was het antwoord dat er ooit (in 1985) een soort ECCR was gehouden op zijn camping.

Patrick

EEN BEWOGEN REIS

Vandaag woensdag 8 Juli vertrek ik op mijn reis naar Noorwegen en Zweden.

De heenreis had ik gepland met een vrachtboot vanuit Gent. Deze vrachtboten brengen 2 tot 3 maal per week opleggers en nieuw gemaakte Volvo's uit de fabriek in Gent naar Göteborg in Zweden.

Daar wordt de boot uitgeladen en terug geladen met Volvo's die in Zweden gemaakt worden. Op deze boten kunnen

ook wel grote containerschepen tegen, en onderweg passeer je booreilanden. Midden in de nacht werd ik wakker. Ik rolde van links naar rechts in mijn bed en schoof van boven naar onder: Storm op zee!

Veel geslapen heb ik niet meer, en ben dan maar vroeg opgestaan. Op het ontbijt kwamen er maar een paar mensen af, de andere bleven in hun hut. Aangezien je met een volle maag minder last hebt van de bewegingen van de boot heb ik toch maar ontbeten en ben daarna terug op mijn bed

gaan liggen. Na het middageten was de storm iets minder en kon ik praten met de andere passagiers. De vorige 2 keren was de zee glad als een spiegel en hebben we zelfs éénmaal op het dek een barbecue gehouden met de bemanning. Enkele uren voor onze aankomst werd de zee terug rustig en konden we zonder problemen aanmeren. Ons aanlegpunt was in het industriegebied van de haven, terwijl de ferry's en cruiseschepen meer in de stad aanleggen en onder de grote brug door varen wat toch leuker is. Na het verlaten van de boot ben ik nog wat verder gereden richting noorden en heb de eerste nacht op een camping doorgebracht. Mijn eerste doel was Arvika. Op de boot vernam ik van één van de medereizigers dat er niet ver van mijn route naar het noorden en dicht bij de grens met Noorwegen, zich nog een oud autokerkhof zou bevinden. Nu dacht ik daar reeds zo'n 30 jaar geleden al geweest te zijn, en vond het niet meer de moeite. Maar daar ik maar eerst 's avonds in Arvika moest zijn had ik nog tijd over en heb ik toch maar de moeite gedaan om er naar toe te rijden. Het is nergens aangegeven en je moet er meer dan 25 kilometer ver via een zijweg naar toe.

De laatste 10 kilometers zijn onverhard en de GPS dacht zelfs dat ik in de velden zat. Een lokale Zweed had me echter gezegd dat je moest blijven doorrijden. Zo gezegd zo gedaan, en uiteindelijk doken aan mijn linkerzijde de eerste wrakken op. Dit autokerkhof is zo'n 60 jaar oud en reeds 30 jaar buiten gebruik. De auto's die vroeger op een veld stonden zijn nu omgeven door bomen, die soms ook door de voertuigen groeien. Het gaat voornamelijk om Zweedse, Engelse, Duitse en Franse auto's. Ook een paar Italiaanse en Amerikaanse auto's waren aanwezig. Er liggen hier meer dan duizend auto's, en hier en daar zitten er nog bruikbare onderdelen op. Een paar jaar geleden is men begonnen met het

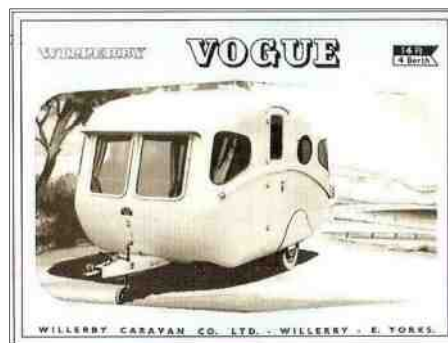

maximum 12 passagiers mee. Aangezien dit geen vaste lijndienst is zoals bij. Een gewone ferry moet je wel een reserve inbouwen in je planning. Je weet pas 6 weken op voorhand of je mee kan, en dan nog kan je afreisdatum wijzigen. Ik had al 2 maal eerder met deze boten gereisd en vind het een relaxte manier om je reis naar Scandinavië aan te vangen.

Na een zeereis van 30 uur kom je uitgerust in Göteborg aan om dan je reis verder te zetten. Het is niet goedkoop, maar als je een wagen hebt die veel verbruikt zoals de mijne plus het feit dat je geen overnachting onderweg nodig hebt en het eten aan boord is inbegrepen, is het zeker het overwegen waard. Het eerste gedeelte van de trip vaar je over het kanaal Gent-Terneuzen en ga je door de sluisen. Na de laatste sluis kom je op de Westerschelde en vaar je de rede van Vlissingen voorbij, waarna je op de volle zee komt. Het is een vrij drukke scheepvaartroute en je komt

opruimen van de autowrakken. Nadat er reeds een 250 verwijderd waren is men onder druk van mensen die toch vinden dat dit een historische en toeristische waarde heeft er toch mee gestopt. Alhoewel de site niet afgesloten is en vrij toegankelijk is, hangt er een bord met de vraag om niets meer te demonteren of te vernielen zodat er voor de toekomst nog iets te zien is voor andere liefhebbers. Ik heb zelf reeds vele autokerkhoven bezocht, o.a. in de VS en ben dan ook een liefhebber van de ROMANCE OF RUST. Ik ben uren in de weer geweest met mijn fototoestel tot mijn batterij op was. Daarna ging ik terug op weg naar mijn einddoel voor vandaag: de Swedish Street Rod Nationals in Arvika. Op zo'n 50 kilometer van mijn bestemming sloeg het noodlot toe. Het achterste gedeelte van mijn trekhaak brak af, daar waar zich de kogel bevindt. Ik hoorde een lawaai en zag in mijn achteruitkijkspiegel de caravan over de baan schuiven en zich dan in de berm boren. Ik dacht NEE, dit kan niet waar zijn! Ik ben onmiddellijk gestopt, achteruit gereden tot voorbij de caravan om eventueel verkeer te vertragen, heb mijn fluo vestje aangedaan en de gevarendriehoek geplaatst. Bij mijn eerste aanblik van de caravan zakte de moed mij in mijn schoenen. Er was een wiel

afgebroken, er waren grote gaten in de zijkant en een scheur tot aan het raam. Binnenin leek het nog erger. Door de slag waren de kasten losgekomen en het grootste gedeelte van het interieur vernield. Mijn portefeuille lag nog in de caravan, maar was door de ravage onvindbaar. Ik heb een hoop moeten uitladen en losmaken en heb hem dan uiteindelijk gevonden. Gelukkig was er niemand anders bij betrokken, maar hier stond ik dan, op een rustig baantje, ver weg van de beschaving, zonder zelfs exact te weten waar ik zat. Dan maar de VAB bijstandsverzekering gebeld, en uren gewacht op een takelwagen. Na circa 4 uren daagde er dan politie op. Deze zette de helft van de baan af, zodat ik veilig kon sleutelen aan de caravan en er met veel moeite in geslaagd ben om het reservewiel te monteren. Op die manier zou de schade bij het bergem van de caravan niet al te veel toenemen. Ondanks de moeite die het team van VAB deed, duurde het nog bijna 2 uren eer de takelwagen er was. Inmiddels waren ze op de meeting waar ik naartoe moest op de hoogte van het ongeval en zouden ze mij opwachten. De HOTLAND RODDERS hadden iemand die mij onderdak wou verlenen voor zolang ik nodig had. Na een paar pintjes ben ik dan om 3 uur gaan slapen. 's Anderendaags 's morgens heb ik meteen deelgenomen aan de Rod Run. Vanwege mijn pech moest ik geen inkom betalen en kreeg zelfs de avondmaaltijd gratis. Net zoals bij de Caravan Clubs zijn de Rodders steeds bereid om elkaar te helpen. Bij de prijsuitreiking kreeg ik zelfs de pechprijs. Mijn volgend doel was Noorwegen en één van mijn Noorse vrienden bood mij ook enkele nachten een slaapplek aan. Ik ben daar samen met hem en 2 Engelse vrienden naar toe gereden. De rest van de dag hebben we gesleuteld aan één van de Engelse auto's. Maandag ben ik naar een winkel van de Zweedse keten BILTEMA geweest. Hier hebben ze werkelijk alles voor auto – caravan – boot – camping en zelfs voor de jacht en visvangst. 's Middags ben ik gaan

genoeg was het weer ons niet goed gezind en regende het bijna de hele dag. Er waren reeds vele deelnemers aanwezig. Tijdens de duur van deze meeting kon ik gebruik maken van de Teardrop caravan van onze Engelse vriend Marc Elsgood, daar deze voor de duur van de meeting een hotelkamer had geboekt. Hij was reeds 2 weken onderweg met zijn Rod en was zelfs al naar de Noordkaap en de Russische grens gereden. Na

vervolgens Bryan terug aan de luchthaven afgezet voor 'repatriëring' Ik, Luc en Kristine zijn dan naar Oslo gereden en hebben een campingplaats gevonden op de Fjordcamping. Hier heb ik gebruik gemaakt van Bryans tent, die door Luc was meegebracht. In de namiddag hebben we nog een wandeling door Oslo gemaakt en er een avondmaal genoten. Maandag zijn we terug met de bus naar Oslo gereden en hebben er verschillende musea bezocht. Ook het hypermoderne Operagebouw dat tot in het water doorliep was het bekijken waard. Dinsdag zijn we terug naar het oude autokerkhof gereden, want na mijn foto's gezien te hebben wilden Luc en Kristine het ook met hun eigen ogen zien.

Veel te laat (vanwege de nog te rijden afstand) en veel te vroeg (vanwege nog zo veel te zien) gingen we op weg naar Hakan. Hakan Johnsson is ook een rodder, maar vooral bekend vanwege zijn aan- en verkoop van oldtimer caravans. Bij hem had ik trouwens mijn Willerby Vogue gekocht die nu zo zwaar beschadigd is. Hij had voor mij nog documentatie over de restauratie van de caravan en was dan ook ontdaan over het ongeval en moedigde mij aan om hem zeker terug te restaureren.

Hier ben ik dan blijven slapen in Hakans clubhuis. Na het ontbijt zijn we dan verder gereden en hebben we de nacht doorgebracht in Denemarken op camping Steensager.

Donderdag Denemarken door en dan in Duitsland overnacht. Vrijdag de laatste loodjes en veilig thuisgekomen in België.

Alhoewel mijn reis niet is verlopen zoals gepland, zal ik ze zeker nooit vergeten en hou ik er toch ook goede herinneringen aan over. Bij deze wil ik al de mensen bedanken die mij geholpen hebben, want zonder hen zou het er heel anders aan toe gegaan zijn. Ik zie al uit naar de ESRA Nationals volgend jaar in Frankrijk en de ECCR Nationals in Zweden, hopelijk terug met de Willerby. Tot ziens, The Rodfather

cruisen in de mooie omgeving rond het Mjosa meer. Voor dinsdag moest ik nog een slaappleats vinden en heb dan een hut gevonden in Hunderfossen. Eens dit geregeld ben ik met de Engelsen naar het Noorse Wegmuseum geweest dat vlakbij de camping lag. Dit is een museum dat alles verzameld en ten toon stelt dat met wegebouw in Noorwegen te maken heeft. Tijdelijk was er ook een tentoonstelling over autosport in Noorwegen. Onze Noorse vriend Cato was bevriend met de directeur van het museum (ook een rodder), waardoor we toegang hadden tot de rest van de collectie, die niet te bezichtigen is door de gewone bezoeker. Omdat de collectie verspreid is over verschillende sites was er een Volvo pendelbus uit de vijftiger jaren beschikbaar. Toen we terug naar de camping reden kwamen wij toevallig Luc en Kristine tegen met hun camper. We hebben dan gezellig gedineerd met zijn allen aan de verschrikkelijk hoge Noorse prijzen, want wat denk je bv van 9 Euro alleen al voor een pintje? De dag erop zijn we gaan winkelen in Lillehammer, en vervolgens het andere deel van het Wegmuseum bezocht. 's Avonds moest ik Bryan oppikken aan de luchthaven van Oslo, vermits deze met het vliegtuig naar de meeting kwam. Zo kon ik overnachten in het Gardermoen hotel bij de luchthaven. Donderdag reden we naar onze hoofdbestemming, de 19de European Street Rod Nationals in Loten. Spijtig

al 6000 kilometers gereden te hebben en al die tijd in die kleine caravan te slapen had hij toch even behoefte aan een hotel. Vrijdag waren er verschillende activiteiten en hebben wij ook het Adalsbruk Motor-museum bezocht waar zich een grote collectie NSU voertuigen bevonden, gaande van fietsen, motorfietsen, motoren en auto's, van de kleine NSU Prinz tot de NSU RO80 met Wankelmotor. We hebben ook nog een oude brouwerij, een kaarsenmakerij en een antiekhal bezocht. Na enige tijd kwamen onze Belgische mederodders onze rangen vervoegen. Ook onze Finse vrienden waren van de partij. Met zijn allen hebben we dan gezellig van de BBQ genoten en na de drankjes zijn we in onze camper, caravan of tent gekropen. Zaterdag was er dan de Rod Run die ons door de mooie omgeving leidde. Onderweg waren er verschillende proeven voorzien, waarbij het vermeldenswaard is dat Bryan de recordtijd (toch zeker bij de Belgen) beha's losmaken behaalde. 's Avonds was er naar goede gewoonte een maaltijd voor iedereen. Deze traditie vind zowel plaats bij de ECCR als bij de ESRA.

De Noorse crew van zo'n 50 man zorgde ervoor dat bijna 700 mensen op 10 minuten tijd van eten voorzien waren. Volgens mij is dit een nieuw record. Tijdens de prijsuitreiking na de maaltijd werd er ook stil gestaan bij het verlies van onze Franse vriend Michel Thiefine die vorig jaar aan kanker overleed. Zijn vrouw Sylvie was

aanwezig, en het was een emotioneel gebeuren. Michel had alle 18 vorige edities van de ESRA Nationals meegemaakt, en uit eerbetoon en om hem niet te vergeten is er een wisselbeker gegeven aan diegene die de grootste afstand had afgelegd om het evenement te kunnen meemaken. Dit jaar was het een Franse deelnemer die de beker in ontvangst mocht nemen. Zondag was het tijd om het terrein te verlaten. De meeste deelnemers hadden nog een lange reis voor de boeg. Wij hebben dan afscheid genomen van al onze vrienden en hebben

In Memoriam Guido Cornette

Ik denk dat het zo'n 3 jaar geleden moet zijn; via-via kreeg ik een bericht van een bezorgde dochter (Anne Cornette) die haar vader zag wegwijnen sedert de dood van zijn vrouw (Anne's moeder dus). Ik nam contact met haar op en vernam also dat Guido, samen met zijn vrouw en toenmalig caravannetje wel half Europa had door gezworven, wat hem heel wat mooie herinneringen en levenskennis had bijgebracht. Toen zijn vrouw gestorven was had hij nergens meer zin in en kwam hij ook niet meer buiten, begrijpelijk; hij had alleen nog hun beige poedeltje die de lieveling van zijn vrouw was, en dus zorgde hij ook extra goed voor dat beestje.

Anne vond dat haar papa weer eens naar buiten moest komen, desnoods weer met een caravannetje, maar ze vermoedde dat hij die stap nooit alleen zou zetten. Ze kreeg wel zijn interesse gewekt, maar alleen als er "gelijkgestemden" zouden bij zijn.....

Er was een bijeenkomst in Emelgem, klein maar fijn, en slechts enkele leden uit de omgeving hadden ingeschreven, wij dus ook. Anne vroeg me of ik een beetje op haar papa wilde letten als hij daar ook zou naar toe zou gaan.

Toen wij daar aankwamen was hij er nog niet, maar we ontmoetten er wel al Bart en Lieve, en Koentje van de bowling. In het kort vertelde ik hen over Guido, die nieuw

was in de club, (toen nog geen lid) en hij weldra zou toekomen en of ze, gezien zijn leeftijd, eventjes wilden helpen met poten uitdraaien en zo...

Guido was dan ook uiterst verrast toen wij hem redelijk familiaal verwelkomden. Eens zijn caravannetje op zijn plaats, zette hij heel netjes een kampeertafeltje met twee (!) zeteltjes onder zijn luifel, installeerde zich er in en nam zijn poedeltje op schoot. Om beurten ging er iemand wel een praatje maken met hem, en opnieuw vertelde hij dat hij zoveel mooie reizen met zijn vrouwtje had gemaakt. En telkens zag je weer dat grote verdriet in zijn ogen, dat gemis waarbij hij opstond en voor even in zijn caravan verdween en de deur achter zich sloot. Wij wisten wat er daar gebeurde, maar lieten hem even alleen, met respect. Later kwam hij dan weer naar buiten, met rode ogen die bedankten voor het luisteren. En dan zat hij weer in zijn zeteltje met zijn hondje op schoot.

Vorig jaar in juni in Nieuwvliet hoorden we dat er iemand champagne zou meebrengen omdat hij 80 jaar was geworden. Wij vermoedden

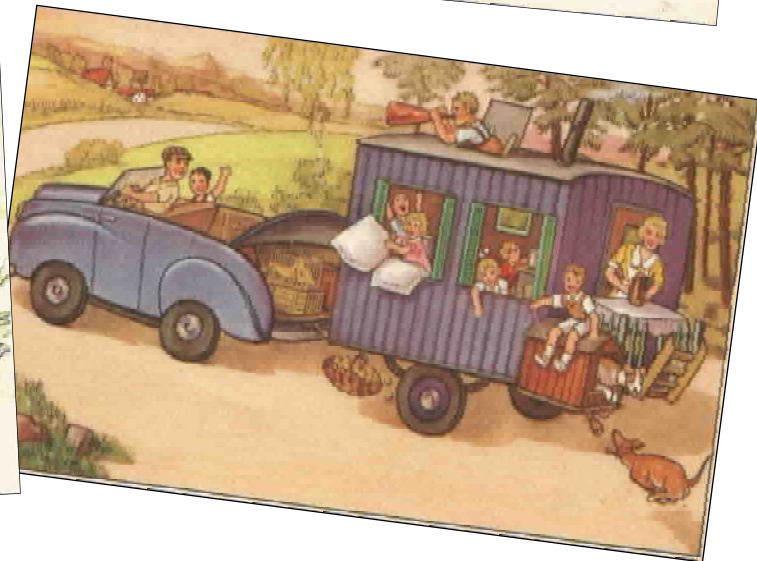
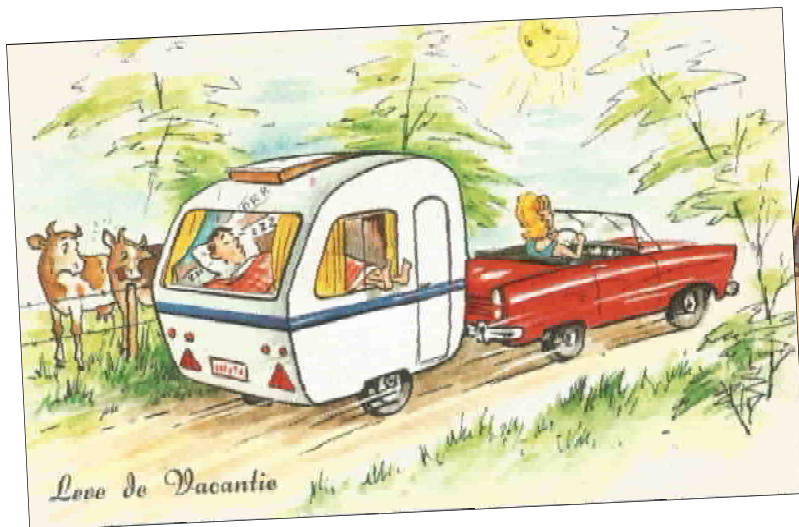
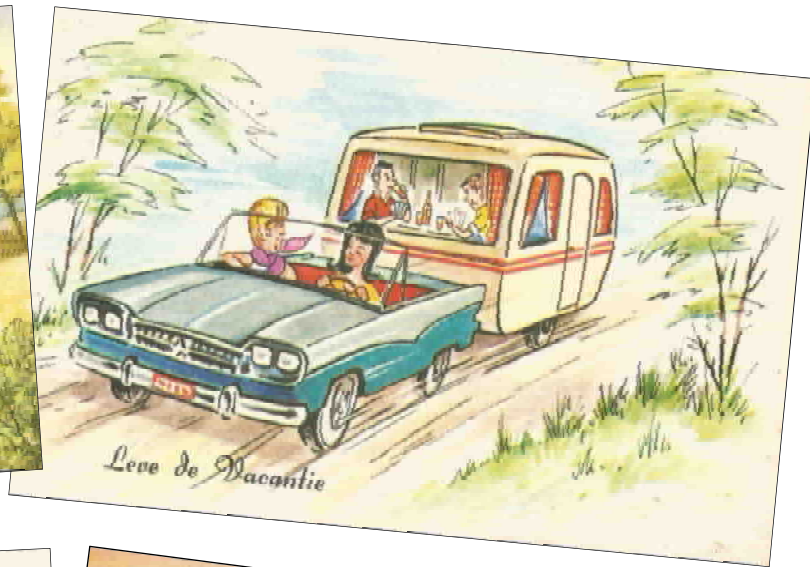
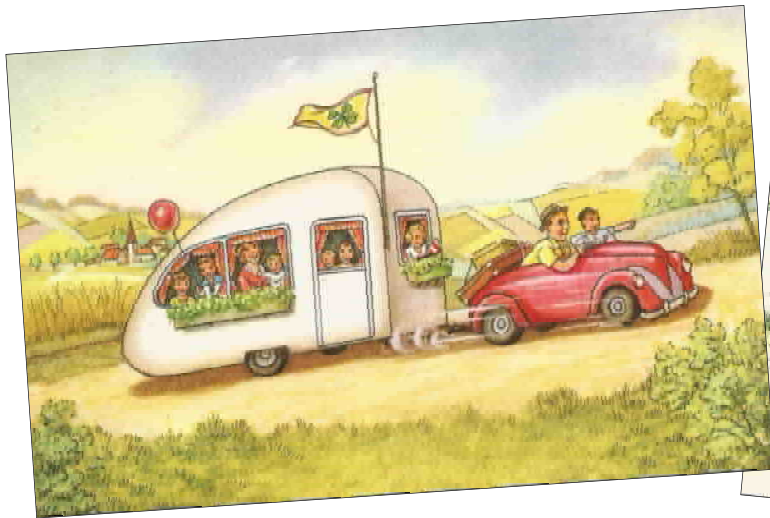
al dat hij de jarige was. Toen hij kwam aangereden met zijn caravannetje, werd hij dan ook door menigeen geholpen en toch wilde hij liever op zijn eentje zijn kraam opzetten. We zagen toen eigenlijk dat hij dankbaar was dat hij welkom was 'in die grote familie'. En hij sloeg wel al eens een praatje met zijn burens die hij zojuist had leren kennen en ook een hondje mee hadden op de trip.

Guido stond toen schuin tegenover ons, en we vonden het prachtig dat hij schijnbaar weer levenslust had gekregen en tevens al plannen maakte voor de volgende bijeenkomst. Maar het verdriet bleef in zijn ogen

staan, en soms mijmerde hij in de zin van; "Ja, was zij er nog maar bij". Ik denk dat de BOCC er trots op mag zijn dat we hem nog enkele uitstapjes op sleeptouw hebben kunnen nemen; hij was ons daar zeker dankbaar voor.....

Rina en Gino, lidnr. 41

Kaart nr. 37 Deze keer van Francis Hendrickx geen foto-ansichtkaarten met plaatjes van oude caravans op soms verdwenen campings. Maar een paar leuke tekeningen op kaarten die bij een of andere gelegenheid gerelateerd aan vakantie, kamperen of caravans verstuurd konden worden.

Ook van Francis komt de hier beneden afgebeelde en reeds gekende 'koeken-does': Ere wie ere toekomt, lid Benny vd V. heeft deze koekjescaravan gemaakt voor de verjaardag van Francis. Als inspiratie gebruikte hij hiervoor zijn Servaye La Mini (Die hij ook zijn koekendoos noemt).

De disselbak is gemaakt van een leeg blikje Zwan worstjes. Het voorraam is het deksel van een Ferrero Rocher doosje.

Niet in Rio maar in Maasmechelen ging onlangs in de halfvasten carnavalstoet de camping in het algemeen eens op de hak. Wat precies de essentie was, kwam niet over maar gezien de uitbeelding van het sanitair-gebouw zal de gebrekkige uitrusting bedoeld worden. Dit was één van de mooiere zelfrollende praalwagens,

dus zonder trekker er voor. Het vroeger gebruikte 'papiermaché' wordt tegenwoordig vervangen door het meer regenbestendige polyster op een gedegen chassis waar vele handen vaak maanden lang aan bezig zijn geweest. Zouden de wagenbouwers dat uit de caravan-industrie hebben geleerd?

De "Hi Tech" caravan hiernaast kwam van een carnavales club uit St. Truiden. We hebben hem al eens vaker zien langs komen op het internet, maar deze keer was hij toch 'live' dichtbij.

Caravan!

Wohnwagen, Ulrich Kubisch:

Als medewerker aan het Duits Museum voor Techniek (DTM), publiceert hij in dit boek een rijk geïllustreerde terugblik op de geschiedenis van de, vooral Duitse caravans, met zijn technische en optische ontwikkelingen vanaf het prille begin tot enige jaren geleden.

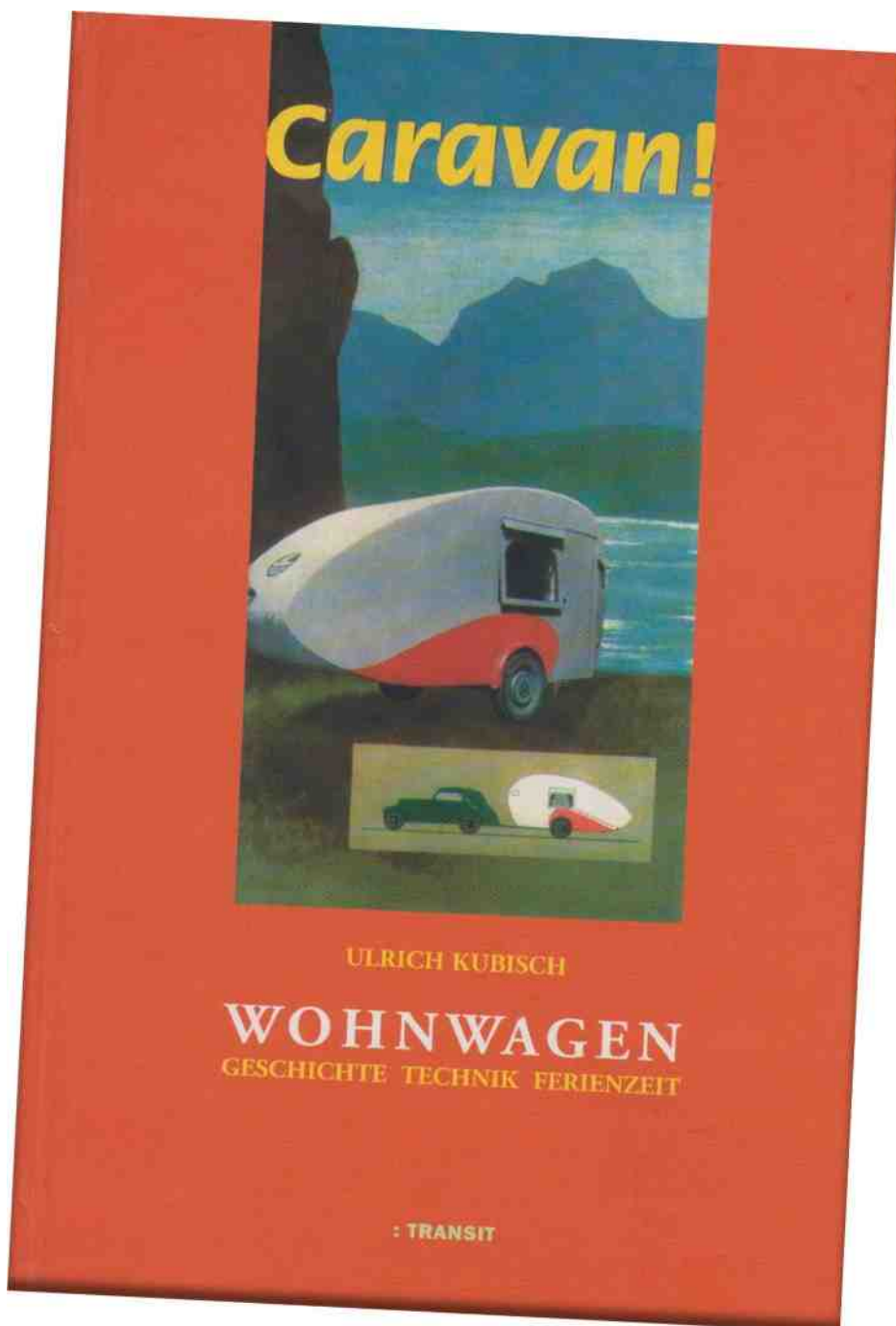
Hij maakt ruim gebruik van het door de diverse fabrikanten beschikbaar gestelde fotomateriaal en oudere, vaak in boekvorm verschenen publicaties.

Een beknopte omschrijving van de samensteller:

Het 'caravannen', het reizen met de auto en een daarachter hangende woonwagen was een 'uitvinding' van de Engelsen die echter nog voor de eerste wereldoorlog, vooral door de Amerikanen, navolging zag.

In die tijd, toen het stratennet nauwelijks uitgebouwd was, gold dat vakantie vieren met een caravan nog een eenzaam avontuur was. De in de voertuigen gezeten mensen werden gezien als reizende individuen van een andere planeet; een echte pionierstijd dus.

In Duitsland begon de caravankoores relatief laat, in de jaren '20 en vroege jaren '30', en beleefde dan in de vijftiger en zestiger jaren, zowel in de Bondsrepubliek als in de DDR een hoogtepunt. Wat eerder nog een moedig ondernemen van enkelingen was, werd een vorm van massatoerisme. (boek is Duitstalig)

Transport

Het transport van caravans in de VS van Amerika ging vaak gebrekkig omdat, vaak grote afstanden overbrugd moesten worden. Zo ook hier waar een lichte vrachtwagen maar liefst vier Shasta caravans over soms niet geasfalteerde wegen, honderden mijlen ver naar dealers in andere staten brengt.

Hoe beter we het hebben, hoe mooier we wonen – des te meer krijgen we de neiging ergens in de natuur in een tent te gaan slapen. Deze drang heeft na de Tweede Wereldoorlog ongekende vormen aangenomen. Maar kamperen, netjes kamperen moesten we eerst leren. Andere Tijden over strakke scheerlijnen en kampeerdiploma's,

<http://www.npogeschiedenis.nl/andere-tijden/afleveringen/2002-2003/Nederland-gaat-kamperen>

Kamperen, een elitaire aangelegenheid

Kamperen, zomerse volkssport nummer één, is ooit begonnen als een behoorlijk elitaire aangelegenheid. De geschiedenis van het toeristisch kamperen begint eigenlijk bij de uitvinding van de fiets, vóór de auto het uitgelezen kampeervervoermiddel. Halverwege de negentiende eeuw kwamen in Engeland de eerste rijwielen op de markt: sierlijke ijzeren constructies met een groot wiel vóór en een kleintje achter. Een bagagerek was er niet, maar wie zijn koffer - al dan niet met bediende - vooruit stuurde, kon er aangename tochtjes mee maken van hotel naar hotel. Deze vorm van toerisme werd pas echt populair toen rond 1880 een fiets met gelijke wielen op de markt kwam. Die fietste niet alleen beter, maar je kon er ook bagage op meenemen. Door het opkomende toerisme raakten de Engelse hotels in de zomer zo vol, dat sommige hoteleigenaars naast het gebouw een grote tent opzetten (meestal geleend van het leger of de padvinderij). De stap naar het meenemen van een eigen tentje was toen snel gezet.

De Engelse kleermaker T.H. Holding zag het gat in de markt en ontwierp eind negentiende eeuw de eerste lichtgewicht tentjes. Vergeleken bij nu waren ze niet echt licht, maar je kon ze in ieder geval achter op de fiets meenemen. In 1906 richtte Holding de eerste 'Camping Club' ter wereld op. Een van de leden was de Nederlander Carl Denig, de naamgever van één van de bekendste Nederlandse buitensportwinkels. Na de kampeerkunst in Engeland te hebben afgekeken, richtte Denig in 1912 een eigen club op: de Nederlandse Toeristen Kampeer Club (NTKC). De leden waren over het algemeen rijke jonge heren net als hij, die zich niet alleen een fiets konden veroorloven maar ook het geld hadden voor het importeren van tentdoek uit Engeland, het laten maken van een tentje en het aanschaffen van kampeerbenodigdheden als een slaapzak, oliestel om op te koken, etc. Voor de gewone arbeider was dat allemaal niet te betalen, maar die had nauwelijks vrije dagen en kwam dus toch niet in aanmerking voor de kampeersport.

Landloperij: Bewijs van goed gedrag

Al was kamperen iets voor keurige jonge heren, dat wilde nog niet zeggen dat het ook algemeen was geaccepteerd. Zodra de eerste tenten in Nederland verschenen, kwamen er gemeentelijke verordeningen waarin kamperen als landloperij werd verboden. Zeker in het katholieke zuiden stond men zeer gereserveerd ten opzichte van dit ongekend losbandige fenomeen. Spontaan met de tent er op uit trekken zat er niet in: wie wilde kamperen moest vooraf niet alleen toestemming vragen aan de landeigenaar, maar ook een vergunning aanvragen bij de desbetreffende gemeente. Alleen wie een bewijs van goed gedrag kon overleggen kreeg permissie een of twee nachten in de buitenlucht door te brengen, tegen betaling van een paar gulden. Maar ook met die vergunning werden kampeerdere met argwaan bekeken, zeker als er vrouwen bij waren. Die sliepen vanzelfsprekend gescheiden van de heren, maar je wist toch maar nooit.

Het eerste officiële kampeerterrein in Nederland dateert uit 1925 (bij Vierhouten). In de loop van de jaren twintig en in de jaren dertig ontstonden er snel meer. Kamperen werd steeds populairder, ook voor de minder welgestelde burgers. De vrije zaterdagmiddag werd gemeengoed en het aantal vrije dagen nam langzaam maar zeker toe. Bovendien werd het makkelijker ook in Nederland tentdoek te verkrijgen om zelf een tent te naaien. Maar wie dacht zomaar onvoorbereid een tentje op te kunnen zetten vergiste zich. In een tent slapen mocht dan wel avontuurlijk zijn, maar het was ook een serieuze zaak die een gedegen kennis van zaken vereiste.

Er verschenen dikke boeken over de techniek van de ‘kampeersport’ en over de bijbehorende etiquette. In 1936 kwam er een systeem van kampeerkaarten, een verplichte registratie voor ieder die wilde kamperen. In 1939 kwam de uitgifte van kampeerkaarten onder de hoede van de ANWB, die zich tot dan toe nauwelijks had bemoeid met het fenomeen kamperen. Maar dat ging nu veranderen.

Klaar voor 't Kamp!

De ANWB liet zich niet door de oorlog uit het veld slaan. In december 1940 kwam het eerste proefnummer van de Kampeer Kampioen uit met als vrolijke kop: ‘Klaar voor 't Kamp!’. Het blad bleef tot de zomer van 1944 regelmatig verschijnen. Een tegenslag voor de kampeeders was alleen, dat de Duitsers al in 1941 verboden zich 's nachts in de openlucht te bevinden. Met de tent op pad gaan werd daarvoor lastig, maar het kamperen bij de boer (in schuur of hooiberg) bloeide als nooit tevoren. Tot ergernis van fanatieke vooroorlogse kampeeders kwamen hier ook mensen op af die zich niet bekommerden om kampeeretiquetten, maar die in kamperen een goede manier zagen om aan eten te komen of de stad te ontvluchten. Daar moest wat aan worden gedaan.

De juiste wijze van het opzetten van een tent

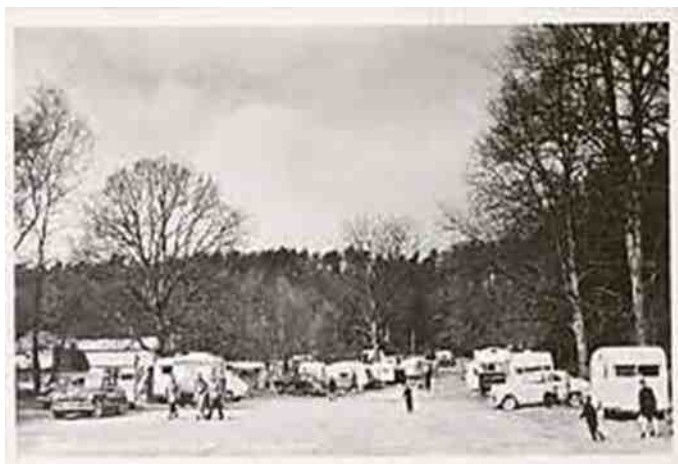
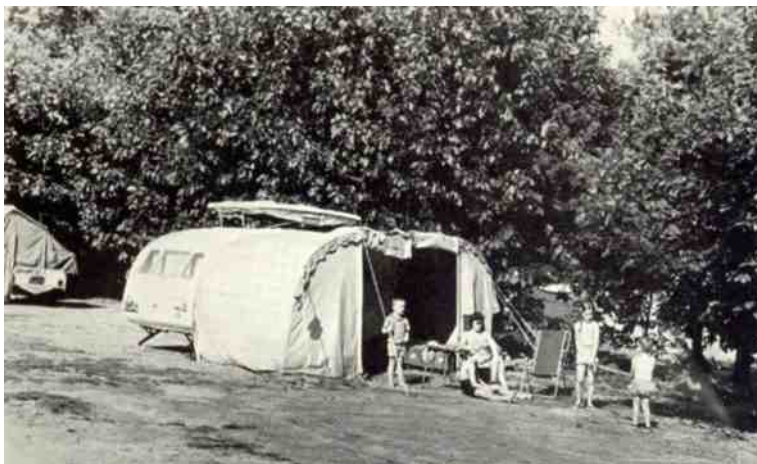
Daarom organiseerde de ANWB midden in de oorlog, in augustus 1942, de eerste ‘kampeercursus’ aan het Pluismeer bij landgoed Drakesteyn. Doel: het verbeteren van het kampeergedrag. Ondanks het feit dat de deelnemers wel tentjes leerden opzetten, maar er niet in mochten slapen, werd het kamp uitgeroepen tot een groot succes. In 1944 volgde de oprichting van het ‘ANWB-mentorkorps’: een groep enthousiaste kampeerveteranen die tot taak kregen ‘het kampeeren op een hoger plan te brengen, meer stijl te brengen in dezen vorm van toerisme en den kampeerder ervan te doordringen, dat kampeeren meer is dan roovertje spelen en ‘Ouwe Taaie’ te zingen’. Het was alleen nog een kwestie van de oorlog uitzitten voor het echte werk kon beginnen.

Kampeerpaspoort : ‘Stijlvol kamperen’

ANWB-kamp Ommen

Direct na de bevrijding ging de ANWB aan de slag met het organiseren van kampeercursussen. De wederopbouw was maar net aan de gang, er was gebrek aan bijna alles, maar bij dumpzaken stonden wel allemaal goedkope legerentjes. Oorlogsoverschot. Wat was er nu mooier dan de vrijheid vieren onder een linnen dakje in de natuur? Nu ja, vrijheid, er waren natuurlijk wel regels waar ieder goed kampeerder zich aan diende te houden: geen lawaai, altijd decente kleding, geen ongehuwde stellen samen in één tent, rommel netjes opruimen... Zonder kampkaart kwam je nergens, maar er kwam nog iets bij: het kampeerpaspoort. Wie met goed gevolg een kampeerexamen wist af te leggen mocht met het kampeerpaspoort op plekken staan waar de ‘gewone’ kampkaarthouder niet was toegelaten. Zo'n paspoort kon je verdienen door drie weekends achter elkaar onder leiding van ANWB-mentoren te kamperen, of door een ANWB oefenkamp succesvol af te ronden.

Vanaf 1948 werden de jaarlijkse oefenkampen gehouden op een eigen ANWB-terrein: de Anna's Hoeve in Ommen. Een klein terreintje aan de Vecht met weinig voorzieningen. Bewust, want de deelnemers moesten leren om in barre omstandigheden te kamperen. 'Ommen' werd een begrip. Van 1948 tot 1974 hebben duizenden deelnemers er de kneepjes van het kampeervak geleerd. Tien dagen lang mochten ze verschillende tenten en kampeergerei van de ANWB uitproberen. De mentoren gaven zowel les in 'kampeertechnische vaardigheden' als de kampeeretiquette. 'Stijlvol kamperen' zat hem vaak in de kleine dingen: biedt uw buurman altijd aan te helpen met het opzetten van de tent en zorg dat bij zijn vertrek de koffie klaarstaat (op het petroleumstelletje, want campinggasjes bestonden nog niet). Laat geen rommel slingeren rond de tent en zet nooit een hete theeketel in het gras, want daar komen gele plekken van. Wie in Ommen was geweest wist hoe het écht moest.

Beklemmende betutteling: Kamperen wordt stijlloos

In de loop van de jaren vijftig werd kamperen razend populair. Tenten werden steeds comfortabeler en relatief goedkoper, zeker toen begin jaren vijftig de grote warenhuizen begonnen met een eigen kampeerafdeling. Gespecialiseerde kampeerspecialisten zoals Carl Denig keken misprijzend naar winkels als V&D met hun goedkope tentjes. Of nog erger, bungalowtenten. Een echte kampeerder verlaagde zich niet tot een dergelijke onnodige luxe, dat sprak vanzelf. Caravans waren er nog nauwelijks, maar dat was natuurlijk helemaal vloeken in de kerk. Om de kritiek van de kampeerspecialisten te kunnen pareren stuurde Anton Dreesman zijn verkopers verplicht naar Ommen.

Bermtoerisme: met de tent in de berm

Tegen het einde van de jaren zestig begon het animo voor de oefenkampen af te nemen. De nuttige adviezen van de mentoren, die eerst zo onmisbaar leken, werden steeds meer als overbodig en hinderlijk betuttelend

gezien. Ook het kamperen kon blijkbaar niet ontsnappen aan de anti-autoritaire tijdgeest. Het aantal kampeerders bleef weliswaar alleen maar groeien, maar de eigenwijze meerderheid had geen behoefte meer aan een opvoedende cursus. Ze zochten het zelf wel uit. Jammer dan, als de scheerlijnen verkeerd stonden... In 1974 werden de kampeerkaart en het kampeerpaspoort afgeschaft. In hetzelfde jaar verkocht de ANWB het terrein in Ommen, om verder te gaan op een veel luxer terrein in het Larserbos bij Lelystad. Daar werden nog enkele jaren oefenkampen gegeven, maar de geest van Ommen was verdwenen. De mentor moest het afleggen tegen de eigenwijze vakantieganger; de tent tegen de caravan. Kamperen was stijlloos geworden.

Tekst en research: Laura van Hasselt
Regie: Gerda Jansen Hendriks

Bronnen ARCHIEFBEELDEN

De film 'Leren kamperen', over het ANWB-oefenkamp in Ommen (jaren vijftig, geen datum), komt uit het ANWB-archief in Den Haag. De film 'Vrij Buiten' (1954), over het recreatiegebied Brielse Maas, werd gemaakt in opdracht van de Provinciale Staten van Zuid-Holland. Net als de beelden uit Polygoonjournaals, komt die film van het Nederlands Instituut voor Beeld en Geluid in Hilversum.

Literatuur

A. de Lathouder, *Leven onder een linnen dak. Tachtig jaar kamperen in de NTKC* (Utrecht 1992)

M.F.A. Linders-Rooijendijk, *Gebaande wegen voor mobiliteit en vrijetijdsbesteding*. (Den Haag 1992). Een proefschrift over de geschiedenis van de ANWB in twee dikke delen.

H. van Loon ed., *50 jaar Mentorkorps – Ledenhulpkorps* (ANWB; Den Haag 1994)

Een nieuwe rubriek in Den Trekker. De foto's op deze pagina zijn helaas allemaal van niet-leden. Dus mocht u nog oude foto's en/of anekdotes uit deze jaren hebben, zouden we die graag ontvangen. Digitaal is niet noodzakelijk. We kunnen ze scannen en natuurlijk ontvangt u ze z.s.m. weer terug Namens, De redactie, Wilma Lueb

Als padvindertje heb ik in de jaren vijftig mijn eerste stappen gezet op kampeergebied. Mijn vader wist in 1949 zelf een kampeerwagen te bouwen. De opbouw was van aluminium. Na een weekje vakantie werd het chassis er onderuit gehaald en deed dan de rest van het jaar dienst als aanhangwagen. Hierbij vind je een foto uit 1950 of 1949 van de 'kampeerwagen', de auto is een Renault; de naam caravan bestond toen nog niet in het Nederlands. Mijn vader had het van niemand vreemd, want zijn moeder naaide volgens de familieoverlevering in de jaren dertig naar Engels voorbeeld zelf een tent. Daarmee werd bij een boer op de Postbank gekampeerd.
 Jos van Huik.

De kleine witte ronde Yvonne met de blauwe streep en het hefdak. De eerste caravan van mijn ouders. Als je binnenstapte meteen naast de deur rechts een lange bank met steunen voor een hangbed, links een klein zitje, in het midden de hangkast met ertegenover het compacte keukentje en de wereld kastjes rondom. Vakantiegegot op de vierkante meter. Ik kan me niet anders herinneren dan dat we in die beginjaren altijd in de weekenden naar Egmond togen, pakkelarie, gezin, hond en oma. annetgorter.blogspot.com.

Het kamperen is mij met de paplepel ingegeven door, met name, wijlen mijn vader. Op de foto staat onze Citroën met Kip caravan. Die foto is genomen in 1950 op een camping nabij de plaats Wijlre (L). Ik was destijds 8 jaar en vond het geweldig.
 Philip Wierda.

Retouradres:

Pelckmans Patrick
 Binnenweg 30
 2950 Kapellen

Driemaandelijks tijdschrift P409433

Afgiftekantoor 8210 Zedelgem

PB-PP
 BELGIE(N)-BELGIQUE

Het Erwin Hymer museum is meer dan een bezoekersplaats voor tentoongestelde caravans. Met grote regelmaat worden er thema dagen gehouden die behalve een uitgebreide voordracht met beeld en geluid, ook tastbare artefacten laat zien over het betreffende thema.

Zo was er in de maand november een workshop waar men ijsbeelden als kerstversiering kon leren maken die dan werden tentoongesteld tussen de caravans in de grote hal.

Op 22 oktober kwam Bruno Baumann vertellen over zijn reizen door de Himalaya: "Koninkrijken tussen hemel en aarde". Bruno Baumann is de oude wegen op de hoogst gelegen voetgangerszone van de wereld gevolgd; langs de oude zoutwegen naar Mustang, over de Nangpa La, de weg van de Sherpa's van Tibet naar Nepal, door de „Grand Canyon“ van de Himalaya naar Guche.

Eveneens een prachtige reportage over Nieuw Zeeland waarin Nieuw-Zeelands schoonheid in ontelbare gezichten - „Aotearoa – het land van de witte wolken- wordt getoond. Het is een live-reportage van en door Petra en Gerhard Zwerger-Schoner.

Maar ook zijn er feestelijke bijeenkomsten met een thema. Deze zomer was er een 'Rock 'n Roll' avond georganiseerd toen een lokale club een weekend 'Hymer' wilde spenderen. Het museum zorgde voor de band.

Ook werkplaatsgesprekken: donderdag, 26 november, om 19 uur. In de 60er en 70er jaren van de vorige eeuw experimenteerden veel caravan produ-centen met GFK (glasfiber versterkte kunststof). Voertuigen van dit materiaal waren niet alleen licht, maar hadden ook deels drijfvermogen!

Visionairs zagen al grote aantallen amfibievoertuigen met drijvende caravans op sleep over lokale meren tuffen. Deze trend kon zich op de markt echter toch niet doorzetten. Ervaar zelf waarom dat zo was en of kunststof caravans alsook amfibievoertuigen vandaag de dag misschien toch nog een toekomst hebben. Wij verheugen ons op spannende gesprekken met Gert Schaaf, expert van Fahti-caravans (Suleica) alsook Bernd Rief, die al sedert vele jaren met GFK werkt en waardevolle tips voor reparaties van kunststof caravans geven kan.

Hymer Nieuws

